

Inger Lise Petersen: Da mit partis ordfører i denne sag, hr. Poul Dam, desværre er forhindret i at være til stede i dag, og da de stillede ændringsforslag allerede er blevet meget grundigt kommenteret af de øvrige ordførere, vil jeg nøjes med at henvise til betænkningen, hvoraf det fremgår, at SF kan anbefale, at man stemmer for samtlige stillede ændringsforslag, og at vi kan gå ind for lovforslaget som helhed.

Indenrigsministeren (*Egon Jensen*): Jeg har vel i al beskedenhed lov til at sige tak for en meget grundig behandling af et forholdsvist uskyldigt lovforslag. Hr. Thomas Have sagde, at der skete sælsomme ting her i huset. Nu kom der et uskyldigt lovforslag fra indenrigsministeren, og det bevirkede som i almindelighed, når vi taler om valglov, at der næsten ingen problemer er, der ikke skal løses. Formentlig og forhåbentlig har vi så fået løst nogle problemer på trods af lidt uenighed.

Jeg vil gerne bede om, at man ikke drager for vidtgående slutninger af, at socialdemokratiet undlader at stemme om 2 af ændringsforslagene. Der er ingen i socialdemokratiet, der er uenig i princippet om navne på stemmesedler. Der er ingen i socialdemokratiet, der i og for sig er uenig i princippet om, at reglerne for primærvalg og amtskommunale valg skal være de samme. Når man har betæneligheder, skyldes det simpelt hen, at man er bange for de praktiske vanskeligheder og for, at man i stedet for at vejlede vil vildlede. Det er den opfattelse, vi står for; andre mener, at den er forkert. Vi er som sagt betænelige, men principielt er der ingen uenighed.

Om amtskommunalvalget er vi i og for sig også enige. Men når man fra vores side ikke mener, at tiden er inde, skyldes det hensynet til at repræsentere de tyndt befolkede egne i de store amtsområder. Der er dér, vi har vores betænelighed. For indenrigsministeriets vedkommende ville det administrativt være en vældig lettelse at gøre noget sådant. Modstanden er fra vor side ikke udtryk for principiel uenighed, men for en anden vurdering af de praktiske muligheder og for hensynet til dem i de tyndt befolkede egne.

Nu kan vi senere se, hvem der får ret, og

som fru Edele Kruchow sagde: hvis befolkningen vånder sig, kan man tage forfatningsændringen op. Det tror jeg ikke er problemet. Problemet er nok så meget, hvor mange der skal stå på stemmesedlen, enten man vånder sig eller ikke vånder sig.

Hr. H. C. Toft var inde på forfatningsændringer og kom med en lidt ironisk bemærkning om, at der var nogle i denne sal, der for kort tid siden stod for tre valg. Jeg må i denne forbindelse gøre hr. H. C. Toft opmærksom på, at vores oprindelige oplæg gik på to valg som i det øvrige land. Det ønskede hr. H. C. Toft ikke at være med til, og det var dog en forenkling. Så prøver vi her i folketinget at forhandle os til rette. Det er ikke altid, vi når det bedste resultat, når vi når et resultat, vi i givet fald kan blive enige om her.

Med hensyn til Københavns forfatning vil jeg gerne sige både til hr. Søren Jensen (Hasseris) og hr. H. C. Toft, at der sidder et forfatningsudvalg i Københavns kommune, som jeg ved arbejder meget intenst, og jeg går ud fra, at det kommer med et oplæg inden særlig lang tid. Men når hr. Søren Jensen (Hasseris) siger, at jeg har fået en henstilling fra København, vil jeg gerne dementere det. Det skulle jo nødvendigvis stå i aviserne i morgen, at indenrigsministeren har nægtet at medvirke til en forfatningsændring i København. Jeg har ikke fået en henstilling om ændring af forfatningen i København.

Der er vist i øvrigt ikke særlig mange bemærkninger at gøre ud over, at både hr. Søren Jensen (Hasseris) og fru Edele Kruchow var inde på spørgsmålet om, at man skulle se nærmere på muligheden for at stemme i hjemmene. Jeg er helt enig med fru Edele Kruchow i, at det nok så meget er et spørgsmål om valghemmelighed og om påvirkning. Vi skal ikke gå så langt i vores iver for lighed, at vi dermed, om man så må sige, lader det forsvinde, der er det meget afgørende, nemlig valghemmeligheden og udelukkelse af muligheden for at påvirke.

Endelig den bemærkning til fru Edele Kruchow, at når der kun er 7,6 pct. personlige stemmer i København mod 70 pct. i det øvrige land, er det selvfølgelig, fordi man, når folk skal skrive navnet på, får en lang mindre procent personlige stemmer.